

corporis agitatem, etiam equitantes, vel corporis vœci a lego Jejunium excubantur. Et hinc curri, aut equo iter agentibus, annumerandi videntur ii, qui per aquam ratibus, aut navibus vœci, itinera sua necessaria perficiunt: nam ex una parte tales aqua vœci, non ita defatigari solent, sicuti pedestibus incidentes, ex altera vero parte etiam aquæ humores mulsum molestant, atque extenuant corpus humanum, ejusque vires debilitant. Quamquam in casibus particularibus hoc ipsum penitula via diuturnitate, ac temporis, complexiōneque conditione, aliquis circumstans, pio proborum virorum iudicio sit dimicendum.

71. Ceterum allatum doctrinam de itinerantibus non pauci Doctores intelligendam censem de itinere necessario, & quod commode certi non potest: unde & allata Propositio damnata habet annexam clausulam illam: *Etiā iter necessarium non sit.* Et quamvis Azorius l. r. afferat, cum, qui ludendo valde est defatigatus, adeo ut cibo interiori indigat, tuto Jejunium solvere: mox tamen addit, si in frumento legis fædo quis ludendo defatigaverit, peccatum committi per hoc, quod ab eis necessitate detur causa frangendi ex laſitudine jejunium, licet ea jam data non amplius pecetum in folendo jejunio.

72. CONCL. V. Qui Jejunium non servat, bona fide putans, si iustam non jejunandi causam habere, non peccat, quamvis re ipsa non sit iusta, & sufficiens causa illa. Ita Reginaldus l.c. n. 222. Bonacina punci, ult. n. 20. & alii. Ratio est; quia bona fides summa est, ut dicit c. Abbatis Juris Præl. in 6.

73. Secus dicendum de eo, qui dubitat, an habeat iustam causam non jejunandi: is enim tenetur jejunare. Ratio est: quia in dubio iudicandum est pro possidente: sed possesso stat pro lege Jejunii; ergo scante dubio Jejunium est obserendum. Intellige, nisi a Superiori dispensetur cum ipso in Jejunio, vel nisi ex dubium practice deponatur confessio Confessarii, seu alterius viri probi & prudentis, aut alia ratione.

74. CONCL. VI. Supra recentissimis causis 2 Jejunio excubantibus addi potest alia causa, magis tamen extrinseca, videlicet legitima Superioris dispensatio. Ita omnes Doctores & patet ex ipsa Ecclesiæ non raro dispensanti, coniunctudine. Admittendum tamen quod dispensatione opus non sit, quando necessitas est evidens, sed solum, quando ea est dubia; idque sive ad eum canimus,

sive ad secundam tantum refectionem.

75. Porro, ut etsi modi dispensatio sit valida & licita, requiritur causa rationabilis; id est, talis, que quidem sufficiens videtur; adhuc tamen de eius sufficiencia ad excusandum a jejunio dubitatur, idque ad Superiorum recurritur, ut ipsius auctoritate supplicetur, si quid deciderit. Et quidem minor causa, cæque privata sufficit, ut cum uno vel altero in lego Jejunii per auctoritem Superioris dispensetur, major vero, eaque publica, ut cum integra Communione dispensari valeat.

76. Ceterum euangelio Superior, habens legitimam facultatem dispensandi in lege Jejunii cum suis subditis, est Episcopus, aut Prelatus respectu suorum Religiorum. Ratio est: quia ad Episcopum pertinet dispensatio Iuris communis in illis causulis, qui frequenter accidunt, idque tum ex prælumpita, & interpretativa voluntate Summi Pontificis, utpote ab eo causum frequentiam difficilis foret accessus pro obtinenda semper circa Jejunium dispensatione; tum ex longeva confiuctudine, ac præscriptione a aliquo certi Fidelium Communione non effici sufficiens prævium. Et hec eadem ratio militat de Prelatis Regularibus respectu suorum Religiorum, utpote in quæ Ecclesiasticam, & quasi Episcopalem iurisdictionem elevant, ut dicit c. Abbatis Præl. in 6.

77. Addunt Doctores, etiam Parochos ex causa rationabili posse cum particularibus Parochianis dispensari in lege jejunii, etiū enim Parochi (imo & Episcopi) non habent potestatem supra Ius communis, quo præceptum est jejunium, tamen sive exacto conuenienti Pontificis, sive ex longeva confiuctudine, ac præscriptione, eidem acquistia est jurisdictione, & facultas ista dispensandi. Et hoc quidem passim sententur Doctores in causis illis, quando Episcopus est absens. Imo etiam praesente Episcopo, utpote ad quen gravioribus negotiis implicantum non tam facilis pates aditus, præferunt hominibus vilioribus, ad obtinendum dispensationem, posse Parochum cum aliquibus in causa particulari, atque ex iusta causa dispensare in lege jejunii, probabilius sentet Maistrus l.c.n. 26. cumulus, quos allegat.

78. Queritur, an causa, qua iusta dicta excusat a Jejunio Ecclesiastico, pariter excusat a Jejunio ex Voto debito? Relp. Affirmative, dummodo non confiteret de alia voluntatis intentione. Ita Sanchez lib. 4. in De cal.

Sal. 11. n. 54. Bonacina c. punci, ult. n. 4. & alii. Ratio est: quia Votum est lex privata, quam sibi quisque sponte imponit; ergo si non confiteret de alia voluntatis intentione, est interpretandum juxta dispositiōnem aliarum legum circa sandom matrem, & consequenter exstat cauta utrobius excusabunt.

79. Additur notanter, dummodo non est de alia voluntatis intentione: Alioquin enim haec erunt attendenda: nam sicut quis vendendo sponte sibi legem imponit, ita iurisdictiōrem, si voluerit, imponere valebit. Sic possit adolescentis ex Voto obligari ad Jejunium

ante vigesimalium primum ætatis annum, ne ante dicens n. 44.

80. Deinde loquendo de FF. Minoribus, ex vi Regule ipsorum major requiritur necessitas, ut jejunare non teneantur, in jejunis Regule, quam in ejusmodi Ecclesiæ, non requiritur nisi probabile necessitas; sed in jejunis Regule requiritur manifesta, ut patet ex c. 3. Regula Ibi: Tempore vero manifester necessitas non teneantur fratres jejunio corporali; ac nota Petrus Marchantus ibid. q. 3. & alii Expositores, quidquid nonnulla contradicunt.

DISTINCTIONE III.

De quarto, & quinto Præcepto Ecclesiæ, sive de Annua Confessione, & Communione Paschali.

QUESTIO I.

Quid sit, & quo Jure, ac quando obliget Confessio Sacramentalis?

SUMMARIUM.

- 1. Quantum Ecclesia Præceptum sequentibus verbis comprehenditur: Peccata tua Sacerdoti proprio annis singulis confiteri. De quo in Concilio Generali Lateranensi, seu Innocentio III. celebrato, & referetur c. Omnis urbisque sexus, de Penitentiis & remissiōibus, sic statutum habetur: Omnis urbisque sexus fidelis, postquam ad omnes defensiones pervenerit, omnia sua peccata saltem somel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti: & in omnibus sibi penitentiam propriis viribus fideles adimplere: Quod præceptum Ecclesiasticum ut clarus intelligatur, nonnulla premitendit videantur: hinc fit.
- 2. CONCL. I. Confessio Sacramentalis est accusatio legitima de propriis peccatis, facta coram Sacerdote, ad corum veniam impetrandam virtute Clavium. Ita in re communis. Et quidem ly accusatio, facta loco generis, reliqua ponuntur loco differenter. Porro per ly ad corum veniam impetrandam virtute Clavium, deputata finis, ob quem fieri debet Confessio Sacramentalis, qui est confessio venie, ac remissio peccatorum obtinenda virtute Clavium; id est, virtute Sacramentalis abolitionis, a Sacerdoti legitimam jurisdictionem habente super confessores prolate. Juxta quod Christus Ioh. 20. dixit Apostolis, corumque legitimis Successoribus; Accipere Spiritum Sanctum, quem

Uartum Ecclesia Præceptum sequentibus verbis comprehenditur: Peccata tua Sacerdoti proprio annis singulis confiteri. De quo in Concilio Generali Lateranensi, seu Innocentio III. celebrato, & referetur c. Omnis urbisque sexus, de Penitentiis & remissiōibus, sic statutum habetur: Omnis urbisque sexus fidelis, postquam ad omnes defensiones pervenerit, omnia sua peccata saltem somel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti: & in omnibus sibi penitentiam propriis viribus fideles adimplere: Quod præceptum Ecclesiasticum ut clarus intelligatur, nonnulla premitendit videantur: hinc fit.

3. CONCL. I. Confessio Sacramentalis est accusatio legitima de propriis peccatis, facta coram Sacerdote, ad corum veniam impetrandam virtute Clavium, Ita in re communis. Et quidem ly accusatio, facta loco generis, reliqua ponuntur loco differenter. Porro per ly ad corum veniam impetrandam virtute Clavium, deputata finis, ob quem fieri debet Confessio Sacramentalis, qui est confessio venie, ac remissio peccatorum obtinenda virtute Clavium; id est, virtute Sacramentalis abolitionis, a Sacerdoti legitimam jurisdictionem habente super confessores prolate. Juxta quod Christus Ioh. 20. dixit Apostolis, corumque legitimis Successoribus; Accipere Spiritum Sanctum, quem

qui remiseritis peccata, remittuntur eis; & quoniam retinueritis, retenta sunt.

3. CONCL. II. Confessio Sacramentalis est a Christo Domino instituta, & omnibus conscientiam peccati mortalis post Baptismum commissi habentibus iure Divino necessaria. Ita omnes Catholici, etque novissimi definitum in Concilio Trident. Sess. 14. Can. 6. ibi: *Si quis negaverit Confessionem Sacramentalem vel institutam, vel ad salutem necessariam iure Divino usus dixerit, modum secreto confundendi sibi Sacerdoti, quem Ecclesia Catholica ab initio semper observavit, & observat, alienum esse ab institutione & mandato Christi, & inventum esse humanum, anathema sit.* Et ceter. Sess. 14. c. 5. sic habetur: *Ex institutione Sacramenti Penitentia jam explicata, universa Ecclesia semper intellexit, institutuam etiam esse a Domino integrum peccatorum Confessionem, & omnibus post Baptismum Iustis iure Divino necessarium existere.*

4. Eadem Catholica Veritas prater continuam traditionem, atque perpetuum sententiam Ecclesie, delimitur ex citatis verbis Christi Jean. 20. *Quorum remisieritis peccata, Siquidem, ut argumentatur Doctor Subtilis* 4. dist. 17. g. un. & declarat Concilium Trident. c. 5. per dicta verba Christi constituit Apostolos, coramque Successores Sacerdotes, suos Vicarios, tanquam Judges habentes potestatem remittendi & retinendi peccata, in que Christi Fideles ceciderint. Pater autem, Sacerdotes iudicium hoc incognita causa exercere non posse, neque servare equitatem in imponendis penitentiis pro ipsi peccatis, si in genere dumtaxat, & non etiam in specie, ac singulatum oportenter penitentias sua peccata confiteri.

5. CONCL. III. Dicitum preceptum Confessionis Sacramentalis non statim obligat, cum quis in peccatum mortale lapsus est. Ita omnis, intelligendo tamen hoc salvis iis qui in sequentibus conclusionibus dicuntur. Ratio est: quia preceptum Confessionis est affir mativum, quod obligant pro semper, sed solum pro determinato tempore.

6. Neque obstat, quod nisi quis illico confiteratur, incidat in periculum obliviscendi peccatorum commissorum. Resp. enim cum Layman lib. 5. tract. 5. c. 5. n. 4. & alii, ad hunc epilogum peccatori oblivio non incumbere obligationem illico confitendi, vel peccata sua scriptis anotandi, cum nullo iure id expressum reperiatur. Quinimum non tenemur confiteri nisi ea peccata, quorum post diligenter discussionem habemus confitentia-

tiam, ut facetur Concilium Trid. Sess. 14. c. 5. & Can. 7. Quo facto, licet quorundam habeatur in culpa oblio; adhuc eadem virtute Sacramentum remittuntur saltem indebet.

7. Interim tamen confutissimum est, omnibique vel maxime suadendum, post admissum peccatum mortale quam crassissime per veram contritionem ad Deum converti, immo etiam data opportunitate ad Sacramentum Penitentie per dolorosam peccati Confessionem properare. Idque tum ad citius consequendam gratiam, atque amictiam Divinam, evitandumque periculum damnationis externe: tum ut opera nostra bona (que, si sunt in statu peccati mortali, sunt mortua, (a) neque meritior augmenta gratiae caritatis) hac ratione coram Deo meritoria evadunt.

8. Accedit alia ratio: quia mortaliter loquendo, & regulariter, nemo constitutus in peccato mortali ibi obseruat totam legem ac evitat novum peccatum mortale; nam ut, dicitur Psalm. 41. *Abythus abyssum inventus.* Et S. Gregorius lib. 1. Homil. 11. in Ezechielim, ait: *Peccatum quod per penitentiam non delatur, mos non pondere in aliud trahit.*

9. CONCL. IV. Dicitum preceptum Divinum de facienda Confessione Sacramentali vel maxime obligat in articulo mortis, nec non & in probabili periculo ipsius. Ita communis. Ratio est: quia non est affigibile aliud tempus, in quo non preceptum Divinum ponitus obligat, quam in mortis articulo a quo pendet tota aeternitas. Accedit: quia si tunc hoc preceptum non adimplatur, id amplius fecuta morte adimpleri non poterit.

10. Et conformiter dictis inferunt Doctores, quod non solum in infinitate lethali teneatur quis ad Confessionem Sacramentalis, sed etiam in quolibet probabili periculo mortis; id est, tunc, quando quis aggreditur actus ardui, in quibus verisimile est, quod mors imminentia: ut in bello mortali, in naufragio, & hujusmodi, prout exemplificat Scotorius, dist. 17. §. de secundo. His adiunt summite foeminas primo parturientes, & qua alia maximam in parte difficultatem experta sunt: siquidem de hujusmodi probabili periculo mortis aquae militant rationes proxime allatae. Et per hoc patet altera pars Conclusionis.

11. CONCL. V. Etiam quandoque per vi-
ta-
decursum, atque extra articulum mortis,
preceptum divinum Confessionis Sacramen-
talis

Quæst. IV. Quomodo Preceptum Ecclesiasticum annua &c. 397

talib[us] obligat omnes Fideles, conscientiam peccati mortalis habentes: quod præceptum ut a Populo Christiano generalius observaretur, optimè Ecclesia in Concilio Lateranensi (n. 1. relato) præcepit, ut Fideles singulari anni fætem semel confeantur. Ita præter communem Theologorum, docet Concilium Trid. Sess. 14. c. 5. Ubi refellens inanem corum calumniam, qui Confessionem a Divino mandato alienam, atque a Patribus in Concilio Lateranensi congregatis, initium habuisse docere non verabantur, loquuntur in hec verba: *Nemo enim per Lateranenum Concilium Ecclesia statuit, ut Christifideles confiterentur, quod Iure Divino necessarium & institutum isto intellexerat; sed ut præceptum Confessionis saltem semel in anno, ab omnibus & singulari, cum annis discretis præse-
nientur, impleretur.*

12. Ex quo clare sequitur, quod Ecclesia semper intellexerit, præceptum Confessionis quandoque extra mortis periculum obligare Iure Divino: quamvis, cum tempus illud non fuerit determinatum a Clario Do-
mino, Ecclesia prius salubriterque, atque cum ingenti animalium fructu statuerit, ut præceptum illud ab omnibus Fidelibus impleretur singulari saltem anni; sicut tempus implendi præceptum istud Divinum deter-
minavit.

Q U E S T I O N E .

Quomodo Præceptum Ecclesiasticum
annua Confessionis obli-
get?

S U M M A R I U M .

13. Præceptum annua Confessionis, quos obli-
gat? An si præcepta Confessio ve-
niat?

14. Quid agendum habendi sola venialis?

15. Confessio communiter sit in Pa-
chate, & si sufficeret fætem in anno confiteri.

(b) Ac referunt supra n. 1.

16. Solvit infianzia.

(c) Tract. 14. dist. 2. q. 3. Concl. 3.

17. In Pa-
chate non confessio tenuerit confiteri
per annum.

18. Quid de confessio sola venialis, si postea
peccat mortaliter?

19. Annus, quoniam sit computandus?

20. Præceptum Ecclesiasticum non satagit per Con-
fessionem scienter invalidum.

21. Pueri quando tenentur ad Confessionem?

22. Circa pueros in præci quid observandum.

23. Præfertur a Confessario?

24. Alio a Confessario observanda.

13. CONCL. I. Præceptum Ecclesiasticum cum annua Confessionis obligat omnes Fideles conscientiam peccati mortalis habentes, eosque filios. Ita Theologi com-
muntur. Ratio est: quia Ecclesia non præcipit Confessionem peccatorum dumtaxat vel-
lum. Tum quia haec multis annis remedius expiari possunt, ut facetur Concilium Trid.
c. sess. 14. c. 5. Tum quia præceptum istud Ecclesiasticum, eft determinatio præcepti Divini: atqui hoc est de peccatis dumtaxat mortalibus: ergo & illud.

14. Notant tamen Doctores, ex confu-
tudine Ecclesiarum, atque ad avertendum
scandalum, receptum esse, ut Fideles omnes
ante Communionem Pa-
chate Sacerdoti proprio obligeantur, & si mortaliter nunquam
se peccatis affleverent, super eam Confessari
iudicio se subiungant. Quintino in præci utili-
ssimum erit, etiam sola venialis confiteri,
proper uberes ex Sacramento Penitentia
fructus provenientes.

15. CONCL. II. Quamvis ad satisfacien-
dam præcepto Ecclesiasticu[m] sufficiat fætem in
anno confiteri, nihilominus illuc Confessio
communiter in Pa-
chate fieri, atque Communi-
onis Pa-
chatis premitti solet. Ita com-
muni-
onis, & probabili Doctorum, nonnullis exceptis, qui volunt, præceptum
Confessionis per se obligare in Pa-
chate, & non tantum per accidens ratione Communi-
onis Pa-
chatis. Prior pars desumitur ex
Concilio Lateranensi & Omnis seruansque ex eo,
de pauci. & remissi. (b) ubi plus non requiritur,
quarum ut omnis fidelis omnia sua peccata saltem
fætem in anno fideliter confiteratur: que ver-
ba, nisi quis vim inferat, intelliguntur de
toto tempore a principiis usque ad finem anni,
prout argumentatur Lugo disp. 15. de
Sav. Panis, sect. 8. n. 157.

16. Nec obstat communis confitudo con-
fidiendi in Pa-
chate, & quod tunc in plerique
locis soleat exigere testimonium Confessio-
nis Pa-
chatis; finitique, quod in Extrav.
vices illius, de Tregua & pace dicatur: De jure
tenetur Parochianus saltem in Pa-
chate proprio
confessari Sacerdoti. Rely. enim, hoc totum fieri
per accidens, & ratione Communionis
Pa-
chatis: sive, quia tunc usque præceptum
sumendi Sanctissimum Eucharistie Sacra-
mentum, cuius dignæ perceptioni, habita co-
pia Confessarii, præmittenda est confessio Sa-
gra.

gramentalis, nec sufficiunt sola Contritio de commissio peccato mortali; prout declaravit Concilium Trid. *Sess. 13. c. 6. 7.* & amplius suo loco (*c.*) dicitur. Et per hoc pater altera pars Conclusionis.

17. Inferatur proinde, quod si quis five culpabiliter, five ob legittimum impedimentum, in Paschate non est confessus, is postmodum per anni decursum confiteri tenetur: quia toto anno igitur hunc preceptum, neque ille iudicetur auctio temporis Paschali, ita ut cum illo transeat, sicut transit obligatio audiendi Missam die Fesso.

18. Inferatur secundo, quod is, qui Tempore Paschali confessus est sola venialis, reneatur adhuc confiteri mortale, tunc invincibiliter omnium. Quin etiam obseruat Lugo *loc. cit. n. 126.* quod si quis per totum annum frequenter confiteatur sola venialis, que habet, & circa finem anni peccat mortaliter, obligatur huc precepto ad confitendum eodem adhuc anno illud peccatum mortale. Siquidem Ecclesia praecepit dumtaxat Confessionem mortalium in anno preparandam, qualiter in casu quis needum fuisse supponitur.

19. Quares autem: quomodo annus iste sit computandus? Reip. duos dicendi modos certis effe probabiles. Primum est corum Theologorum, qui utantur, annum esse computandum a die primo Januarii, & deinceps usque ad initium sequentis anni: cum isto die communiter confiteatur novus annus incipere, & prior defnire. Secundus dicendimodus est, quoniam, qui afferunt, annum computandum esse a Paschae in Pascha, intelligendo per Pascha omnes illi dies, in quibus potest impleri praeceptum Communionei Paschalium. Et huic computationi condonat praxis, atque communior sensus Fidelium, arbitrio, se dicto precepto Ecclesiastico satifice, postquam Paschali Tempore confessi sunt: quamvis etiam pro tunc, iuxta computationem prioris sententiae, semel in anno confessi intelligantur. Unde pater, quod praefens quiescit in praxi parum ureat.

20. CONCL. III. Præcepto Ecclesiastico annus Confessionis non satificat per Confessionem sacrilegam, & scienter invalidam. Ita nunc pro certo tenendum nam oppositam quorundam sententiam recedit Alexander VII. dum sequentem inter alias Propositio- nem: *ordin. 14.* condemnavit: *Qui facit Confessionem voluntarie nullam, satisfacit precepto Ecclesiae.* Accedit ratio. Tunc quia, qui voluntarie facit Confessionem invalidam, re-

vera non recipit Sacramentum Poenitentiae cum hoc necessario requiratur vera, integra, & dolorosa Confessio. Tum quia Christus, & Ecclesia, præcepit talenm Confessionem; qui condaelbilis est ad consequendam remissionem peccatorum virtute Sacramenti Poenitentiae: atqui talis non est Confessio voluntarie nulla, & sacrilega; ergo.

21. Quares quandam teneantur Pueri ad Confessionem annuum? Res. Eos teneri postquam ad annos discretions pervenerunt, semelque in peccatum mortale lapsi sunt.

Ratio est clara: quia nullum est preceptum; ne quidem Ecclesiasticum, confitendi sola venialis.

22. Interim tamen, cum parentibus, vel præceptoribus, duce primo peccato mortali periorum confitans nequeat, omnino confitum est, atque in praxi necessarium, ipsos tempes tempeste de necessitate ad Confessionem requisitus instruere, atque post afflictus annos discretions ad Confessionem mittre, ut eidem paulatim affliscant, atque (si opus fuerit) præcepto Ecclesiastico latiscant.

23. Confessarius autem, utrum humilio-
tur, vel Pueri huius capaces absoluto-
nem, dijudicare debet; non quidem ex fo-
la etate, num videlicet septimum imple-
verint (quamvis post illam etatem de ulationis præsumptio effe postea arg. *Litteras De depositis, impub.*) sed multo magis ex in-
geni, atque educationis qualitate: multi enim post eam etatem primum, aliqui vero
etiam consequuntur sufficientem ultimam ra-
tionem, ut non solum peccati venialis, sed
etiam mortalibus capaces existant.

24. Intuper, postquam Confessarius cir-
cumstantius consideraverit iudicavit, Puerum vere ad deliberate peccata, five mortaliter, five faltem venialiter, considerare debet; utrum ille de peccato dolet; & quidem ex motivo non mere humano, utputa: quia a patre castigatus fuit, sed ex motivo supernaturali per fidem cognito, videlicet propter offendiam Dei, metum poenae eterna, aut Purgatori, vel turpitudinem peccati. Sunt enim aliqui adeo natura vagi, ut licet satis dispositi huerint ad peccatum, non tamen dispositi sint ad dolorem supernaturalem eliciendum: qui proinde vel prius per Confessarium disponendi sunt, vel si id tam cito fieri nequeat, eidem, dummodo nechum mortaliter peccaverint, oratio quasi loco penitentie imponatur, & benedictio (non dum vero absolutione) Cruci super eos forma-
ta impetratur. Quod si vero omnibus confi-

deratis adhuc dubium remaneat de Pueri ca-
pacitate, runc absoluiri poterit sub con-
ditione: *Sic et capax, ego te absolvio ex c.* Imo
talis in mortis articulo sic absolviri debet.
Layman lib. 5. tral. 5. c. 5. n. 7. & alii.

Q U A S T I O N E III.

An, & quo sit Obligatio Juris tum
Divini, tum Ecclesiastici,
sumendi Eucharisti-
am?

S U M M A R I U M .

25. *Quintum Ecclesiae Preceptum, quod?*
26. *Jure Divino tenetur fideles sumere Ss. Eu-
charistiam, & quidem sumps.*

27. *Tempus hujus obligacionis determinavit Ec-
clesia, praecipiendo Communione Pa-
scalem.*

28. *Huius precepto non satificat per Communio-
nem sacrilegam.*

(d) *Tract. 1. Diff. 1. n. 48. & seqq.*

29. *Corollarium.*

30. *Ad S. Communionem requiriur jejunium
naturalis.*

31. *Si 33. Iulii jejunium declaratur per Ra-
bitias Misericordias.*

34. *De periculo mortis postea sumi Eucharis-
tia non jejunio.*

35. *Et Iugis pro modum viatici.*

36. *Si manu communicari sumis;*
renatur, *vel positis communicari per
modum Viatici.*

25. *Quintum Ecclesiae præceptum hisce
verbis exprimi solet: sacramentum
Eucharistiam ad minimum sumi in anno,
id est circa festum Pascha sumere.* Et hoc
præceptum Ecclesiasticum habetur in Con-
cilio Generali Lateranensi, sub Innocentio
III. celebrato, atque referuntur *cit. c. Omnis
urbiq[ue] fons, de ponte, & remis ibi: Su-
spicere reverenter ad minus in Pascha Eucha-
ristia Sacramentum, nisi forte a proprio Sa-
cerdotio consilio, ob aliquam rationabilem casu-
sum, ad tempus ab huiusmodi perspicere da-
zeri subsumendum: aliquis, & vivens ab in-
grofia Ecclesie presens, & maries Christia-
nae caret sepulture. Hac ibi: Quid, ut
melius intelligatur, præmitto nonnulla
ex parte *Tract. Juri Divini, 4.**

26. *CONCL. IV. Ad recipiendum digne
Sacramentum Eucharistie, extra mortis articu-
lum, obligans omnes Fideles adulti, su-
mendi Ss. Eucharistiam, non tenimus in ar-
tculo mortis per modum Viatici, sed etiam
ante illud periculum, & quidem sumps
in vita. Ita communis; atque defumitur ex
verbis Christi, *Ioan. 6. Nisi manducaveritis
carnum Filii hominis, & liberis eius sanguini-
num, non habebitis vitam in vobis cum con-
cordantibus. Accedit ratio: quia Eucharistie
Sacramentum a Christo Domino institutum
fuit per modum alimenti spiritualis; ergo
non minus, atque alimentum corporale, &
plus in vita sumendum est ad reficiendas
vires animae.**

27. *CONCL. II. Et si præceptum Divinum
sumps per vitæ decursum per se obligat Fi-
deles aditos ad sumendum Ss. Eucharistiam
in hilum tempora non possunt
generati determinari, sed defumuntur sive
prudenti iudicio, ita tamen, ut Sacra Com-
munitas non nimis diffatur: unde, ut huic
præcepto Divino generalius, atque majori
cum fructu animarum satisfiat, Sancta Ma-
ter Ecclesia pie admodum præcepit, ut Pi-
deles post annos discretions ad minus in Pas-
chale Sacramentum Eucharistie reverenter
sumpient. Ita communis; & patet ex Con-
cilio Lateranensi n. 25. allegato.*

28. *CONCL. III. Huic præcepto Eccle-
siastico Communionis Paschalium non satificat
per indignum hujus sanctissimi Sacramenti
sumpceptionem. Ita defacto indubitanter re-
tendunt, quidquid nonnulli olim in contra-
rium scripserint. Siquidem novissime Inno-
centius XI. sequentem inter alias Proposi-
tionem, ordin. 55. damnavit: *Præcepto Con-
munionis annue facit per sacrificium Domini
mandacionem.* Et merito: quia Ecclesia
in citato Concilio Generali præcepit, ut
fideles sumpcient reverenter in Paschale Eu-
charistie Sacramentum: atqui hoc non fit
per sacrificium Communionem Paschalium; ergo.
Accedit, quod Ecclesia saltet indirecte, &
concomitante posuit præcipere actus internos,
prout suo loco (*d.*) iam dictum.*

29. *Et hinc indigne communians in Pas-
chale, non solum peccat gravissime contra
præceptum Divinum, sacrilegio situd SS.
Sacramentum sumendum; sed etiam contra
præceptum Ecclesiasticum, non reverenter
sumpcentio Communionem Paschalium, ac
prosperando Communionem Paschalium, ac
prioris sententiae, re.*

30. *CONCL. IV. Ad recipiendum digne
Sacramentum Eucharistie, extra mortis articu-
lum, obligans omnes Fideles adulti, su-
mendi Ss. Eucharistiam, non tenimus in ar-
tculo mortis naturali.* Ita communis; & habetur
c. 54.

c. *Sacramento de Confess.* diff. I. §. s. Nihil
7. q. 1. cum concordantius.

31. Porro in praxi quantum ad propo-
sum, bene notanda sunt Rubricarum
Missalis Roman. Tit. 9. *De defensibus dispo-*
sitionis Corporis. Ita statuendum: *Si quis non*
est ieiunus post medium noctem, etiam post sum-
pionem solius aqua, vel alterius potus, sur-
cibi, per modum etiam medicinae, & in qua-
ntumque parvo quantitate, non posse com-
municare, ne celebret.

32. Si autem ante medium noctem cibum, aut
potum sumperat, etiamsi postmodum non dor-
mierit, nec sic digestus, non peccat: sed ob
perturbationem mentis, ex qua deo solli-
citor, confortans aliquando affidetur.

33. Si reliqua cibis remanentes in ore trans-
glutinatur, non impediunt Communionem;
Cum non intraglutiatur per modum cibis, sed
per modum salvis. Idem dicendum si lavando
et deglutiendo nulla aqua prater incensionem.
Haec tenus Rubrice.

34. CONCL. V. Nihilominus in articulo
mortis, cum tunc ureat vel maxime prece-
ptum Divinum sumendi Eucharistianum, po-
teft etiam non ieiuno, hoc Sacramentum por-
rigi per modum Viatici. Ita communis Do-
ctorum, extendunt hoc pariter ob proba-
bile periculum mortis; & confitex praxi,
& confundentie Ecclesie.

35. Addint Doctores, quod qui in ejus-
modi articulo mortis Sacram Synaxis rece-
pit perseverante morbo, atque eodem per-
iculo, possit iterum arque sapienti communi-
cari per modum Viatici: quia moriturus val-
de indiget hinc alimento animae ad vincendas
tentationes tunc temporis misericordes occurrentes,
& superanda pericula peccandi.

36. Num autem moribundus, qui mane
communicaverat fanum, debet, vel posse
eodem adhuc die sumere Eucharistianum per
modum Viatici, variant Doctores; prout
videtur est apud Gobat *tract. 4. Theol. Exper.*
n. 174. & seq. Qui postmodum recte negat,
existentem in tali eis obligari ad denuo com-
municandum eodem die. Deinde afferit, pro-
babilis esse, quod ne quidem licet: eti
nihilominus probable sit, quod licet.

37. Verum affirmativa sententia, alle-
rens indistincte; Communionem Paschalē
post-

QUESTIO IV.

Varia Questio circa sumptionem Sa-
cramenti Eucharistie sol-
vuntur?

SUMMARIUM.

37. An, qui Communionem Paschalem nos
peregit, retinetur eam compensare?
38. Sententia affirmativa est probabilior.
39. Ubi peragenda Communio Paschali?
40. Quid de Peregrinis, vagis &c.
41. Sacerdoti, an tempore Paschali debet
communicare in propria Parochia?
42. Parvuli ante usum rationis non tenentur
communicare.
43. Quando obligentur pauci ad Communionem
Paschalem? Praxis circa hoc.
44. Mitis & furdis a nativitate, quo Sacra-
menta possunt misericordia?
45. At etiam Sacramentum Eucharistiae?
46. Emerguntur, & epilepticis, an posse
Eucharistia ministrari?
47. Quia sine pena non communicantur in
Paschale?
48. An aliquando possit differri Communione
ultra tempus Paschale.
49. Quia, si qui prebeat impedimentum
communicandi tempore Paschalem?

37. **Q**uartus I. An, qui Communionem
Paschalem culpabiliter, vel justo
impedimento detentus non peregit, ten-
tare candem proxime compensare? Ratio
dubitandi desumitur ex Concilio Latera-
nensi &c. *Omnis utriusque sexus n. 25.*
relato, ubi praecipitius suscipit Eucharistia Sa-
cramentum in Pasche: ac proinde videatur hoc
praeceptum esse affixum ipsi Tempori Paschali,
non minus, ac praecepta Feforum, Jeu-
niorum, atque Horarum Canoniarum, sunt
affixa certis diebus: ergo sicuti haec illis die-
bus culpabiliter, vel inculpabiliter omisla,
non necessario compensanda sunt aliis die-
bus, ita & de praecepto Ecclesiastico Com-
munionis Paschalis videtur dicendum. Et ita
sentiente non pauci Doctores, ut videtur est
apud Lugonem diff. 16. de Eucharistia sed.
4. Aliqui vero distinguunt inter Communio-
nem Paschalem culpabiliter omisla, vel
incipitib; & hanc quidem compen-
sandam sentent, non illam.
38. Verum affirmativa sententia, alle-
rens indistincte; Communionem Paschalē
post-

QUEST. IV. Varia Qua sit a circa sumptionem Sacram Euchař. 401

postmodum eo anno compenrandam esse,
communior & probabilior est, quam te-
net Lugo loc. cit. Mastruis diff. 12. Theol.
Moral. num. 54. Samig diff. 4. de Euchař.
ista quæst. 31. num. 15. Layman, Gobat,
Sylveller, & alii. Ratio est: quia hoc
præceptum non est præcisum affixum Tempori
Paschali, sicut præceptum ieiunandi, vel
audiendi Missam tali die. Siquidem præ-
ceptum Communionis Paschalis non est
simpliciter unum (prout fit in aliis allatis)
sed continet virtualiter duo præcepta: iu-
num Communionis, salem famel in an-
no peragenda, ut satias præcepto Divi-
ni sumendi Eucharistiam; alterum com-
municandi in Paschale, ob venerationem
huius Solemnitatis: ergo, quiacum expiret
hoc præceptum quadam secundum lapsum
Temporis Paschalis, non tam quod primum.
Et per hoc patet ad rationem du-
bitandi & parv. allatum.

39. Queritur II. Ubinam Communio
Paschalis sit peragenda? Respon. can-
peragandam in propria Ecclesia Parochiali;
nisi adhuc expellit, vel tacitus, ut
saltet rationabiliter praefampus confusus
propri Parochi, vel epi Superioris,
ad alibi communicandum. Ita Herinx
diff. 6. num. 39. de Eucharistia. Rodriguez,
& alii: idque desumitur ex cit. c. *Omnis*
utriusque sexus, de Panis, & remissi juncta
comuni praxi Ecclesie, & confusus
Doctorum. Unde sic episcodi licenter alibi
communicans, juxta Bonacinan diff.
4. de Sacramentis, quæst. 7. punt. 2. n. 7.
Paulum, & alios, non satisfaciunt præ-
cepto. Verum rigor iste procedit, quando
ne quidem tacitus, aut saltet rationabili-
iter praefampus confusus propri
Parochi, vel epi Superioris ad: nam
quando talis persona qualitas, tempus,
vel alia concurredunt, ut arbitrio
prudentis viri credatur fore contentus Pa-
rochus, si quis alibi communiceat, fa-
ciet præcepto Ecclesiastico; nec erit
peccatum mortale, recipere Eucharistiam
extra propriam Parochiam: quia tunc
non ministraret fine jurisdictionis, cum
adferat falso tacita propri Parochi li-
centia, Baffus in *Supplemento*, vers. Com-
munion. n. 3.

40. Exceptum etiam Peregrini, Vagi,
& illi, qui extra propriam Parochiam non
existentes, ad ipsam committere accedere ne-
queunt: nam tales possunt Tempore Paschale
in unum alternum annum, postquam
puer est factus intelligens rerum ad illam ri-
obedendum spectantium.

44. Queritur IV. Utrum mitis & furdis
a nativitate sit porrigidum Eucharistia
Responsum *Theol. Moral.*

Sacramentum, non minus, ac alia Sacra menta? Et additur, non minus, ac alia Sacra menta? Nam certum est, posse ejusmodi fredo & muto, si ceteroquin non appareat indispositus, ministrii Sacramentum Baptismi & Confirmationis, atque in articulo mortis extremam Unctionem. Deinde potest ipsi ministrari Sacramentum Pentecontae, dummodo is, in quantum valet, signis ac nutibus peccata sua confiteatur: nam in ea tanta importante sufficere Confessionem per signa & nutus, passim fatentur Doctores. Insuper cum ad Matrimonium contrahendum non requirantur certa verba, sed sufficiat solus contentus contrahentium exterior expressus, potest mutus & furdus, si velit, atque inventat aliquam voluntatem, matrimonium contrahere: Cum, quod verbo non potest, signis valeat declarare, ut habetur cap. Cum apud de Sponsal. Sanchi lib. 1. de Mariti. dif. 8. num. 12. & ali. Verum de Sacramento Eucharistiae loquendo.

45. Resp. Potest ejusmodi fredo & muto etiam ministrari Sacramentum Eucharistiae, praeterea tempore Paschali, atque in articulo mortis; dummodo aliunde non appareat indispositus. Ita Abbat Panormitanus in cap. Cum apud, de Sponsalibus, Layman lib. 3. trax. 4. cap. 4. num. 5. & ali. Quinimo, si discretio talum sit maior & perfectione, posse ipsi SS. Eucharistiam sapienter ministriari, upupta in Feltis solemnioribus, centet Herinex cit. dif. 6. quæst. 2. num. 16. Ratio est: quia tales muti & furi si quandoque sunt per ipsacris & acuti ingeni, ut multa explicata difficultate ex signis & nutibus facile percipiunt, & vicilium manifestent, ergo via alterius Fidelium ad Sacram Synaxis accentuum devotione, facile distinguere valent Cibum istum Angelicum a profano, accidente simili interiori illustratione Spiritus Sancti: & consequenter, sanctis premissis, poterit ipsi, utpote viatoribus, ministrii Panis Angelorum, Eat-etus cibus Viatorum.

46. Porro qui hactenus dicta sunt de mutis & furis, longe magis locum habent in Energumenis (hoc est, a demonie obesisis) epilepticis, & aliis infirmis, qui proinde non solum in Paschate, ac mortis articulo, verum & aliis temporibus rite communicari possunt, dummodo Sacram Eucharistiam absque irreverentia lumere possint, & ceteroquin indispositi nos appareant.

47. Quaritur V. Quenam sit poena non communicantium in Paschate? Resp. Tales & vivi ingressu Ecclesie arcendi sunt, & mortui Ecclesiastica Sepulcra privandi. Ita enim statutur in Concilio Lateranensi, & cap. Omnis utrinque fexus, de Paniente, & remissione, n. 45, relat: quamvis haec poena non ipso iure incurvantur, sed primum per sententiam Judicis infligende sint, prout colliguntur ex contextu illorum verborum, & tenet communis.

48. Quaritur VI. An aliquando licet possit differri Sacra Communio ultra tempus Paschale? Resp. Id fieri posle ob aliquam rationabilem causam, atque accedente consilio proprii Sacerdotis; prout patet ex verbis Concilii Lateranensis, cit. num. 25. relatis. Ceterum per proprium Sacerdotem, de cuius consilio possit differri Communio Paschalis, non solum intelliguntur proprii Parochus, aut eius Superior, sed etiam Confessorius, qui eo tempore Confessionem pentecontae excipere potest: confiterit enim ad hoc a propriis animarum Pastoribus eo ipso delegatus, quod potesten accepit Confessiones excipiendi. Herinex loc. cit. n. 38.

49. Et conformiter dictis responderi poterit ad illud dubium, an prævidens sibi futurum impedimentum communicandi Tempore Paschale, tenetur prævenire, & prius communicare? Et siem quoad hoc sine diversa Doctorum sententiæ, quorum aliqui negant, alii vero affirmant, adepte talem obligationem prævenienti, nihilominus dicendum, quod tunc de licentia proprii Sacerdotis differenda sit Communio ultra tempus Paschale, iuxta citat. Concilium Lateranense. Nisi forte prædictum impedimentum duratur per totum annum; tunc eam oportebit prævenire. Lugo cit. dif. 16. num. 74. & seqq.

QUESTIO V.

Quid sit sentiendum de Communione frequenti, & quotidiana?

SUMMARIUM.

50 Communio quotidiana nullo iure præcepta est.

51 Solvitur infinitum.

52 Frequens & quotidiana Communio, per se loquendo commendatur.

53 Quid spectat variis hujus sit impedimentis?

Notabilis sententia D. Augustini.

54 An ex Laicis negotiatoribus, & conjugatis permittenda?

55 Quid observandum circa Moniales?

56 Frequens Confessio, & communio, an sit nota Prædestinationis?

50. CONCL. I. Communio quotidiana nullo iure Divino, aut Ecclesiastico, præcepta existit. Ita communis; idque novissime declaravit Decretum S. Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, circa Communione Quotidianam 1679, die 12. Februarii editum, quod incipit, Cum ad aures, elque approbatum ab Innocente Papa XI. Ratio est: quia iuxta e. Omnis utrinque fexus, de Paniente, & remissione, defacto iuncti, communicare salem in Paschate; non obstante, quod olim Laici trahunt temporiis annis, nempe in Natali Domini, Paschate, & Pentecoste, communicare debuerint, arg. cap. Et si non frequentius; & cap. Secundum de confes.

51. Nec obstat illud S. Anacleti Page cap. Peritudo de confes. dif. 2. Peritudo conseruatione omnes communiant, qui voluerint Ecclesiastici casu limittantur. Resp. enim cum Gloria ibidem, hoc ingellegendum esse de Sacerdotibus, qui conficiunt se conferrant, idque patet tam ex Summario ibidem, tum ex sequentibus Capitulis. Porro loquendo de ceteris, non adepte talem obligationem clare delimitur ex Concilio Trident. sif. 22. cap. 6. ubi nihil praescripsit, sed quafi humanam infirmitatem fecum reputaret: quid cuperet tantum indicans, inquit: Optime quidem Sacrosanta Synodus, ut in singulis Missis Fideles affantes non solum spirituali affectu, sed Sacramentali etiam Eucharistiae perceptione commu-

narent, quo ad eos Sanctissimi Ichnus Sacrificii fructus uberior provires.

52. CONCL. II. Frequens, quin & quotidiana Communio, per se loquendo, & quantum ex parte hujus Sanctissimi Sacramentorum, utilissima est, atque a Sanctis Patribus semper commendata. Hinc S. Ambrosius lib. 5. de Sacramentis cap. 4. ac refertur can. Non iste, de confes. dif. 2. sic loquitur: Iste panis quotidians est: accipe quotidie, quod quotidianus tibi profit. Sic vero, ut quotidie meraris accipere, cum concordantius. Unde Concilium Trident. sif. 13. cap. 8. Fideles exhortatur ad frequentem Communione, & eam Fidei constantiam, animique devotionem ac pietatem, ut Panem illum superfluentalem frequenter suscipere possint.

53. Dicitur: per se loquendo: Nam per accidens, & speciebus diversis vite hujus impedimenti, ac distractiōibus (ut cœterat remoribus, peccatis gravioris) communis fieri solet, quod Laci seculares ad Sacram Communione em, qua pareat, reverentia, & anima sua fructu, quoridie sumendam, minus videantur dispositi. Proinde in hoc sensu S. Augustinus: relatus can. Quoridie, de confes. dif. 2. sic ait: Quoridie Eucharistia Communione perire nec laiso, nec vixere, omnibus ramen Dominici diebus communicandum suadet. Exhortor: si tamen mens sine peccanti affectu sit.

54. CONCL. III. Quod ad Seculares negotiatorum attinet, frequens ad Sacram Almoniam acceſsus, Confessoriorum, secreta cordis explorantium, iudicio relinquentis est, qui ex conscientiarum punitate, & frequentie fructu, & ad pietatem progressu Laicis, negotiatoribus, & Conjugatis, quod proficiunt coram falti prout futurum, id illis præscribere debentur: quamvis Conjugati fieri admonendi sint, ob Sacratissimam Eucharistia reverentiam amplius continentia vacandum, puriori mente ad Celestium Epularum Communionem esse convenientem. Ita citatum Decretum Sacrae Congregationis. Ubi idcirco subiungitur, quod Pastoribus incumbat, non aliquos a frequentiori, aut quotidiana Sacra Communione percepcione deterre, vel accedentes repellere; sed operari date, ut uniusquisque digna pro devozione, & preparationis modo, rarius aut crebrius Domini Corporis statuitem degustet; & quod Episcopi, in quorum

Dioecesis viger hujusmodi devotio erga
Sanctissimum Sacramentum, pro illa gratias
Deo agere, tamque adhibito prudentia tem-
peramento, sublata tamen omnis irreveren-
tia, & scandali suspicione, alere debeant.

55. CONCL. IV. Moniales, quotidie Sa-
cram Communionem petentes, admonendae
erunt, ut in diebus ex eis Ordinis Institu-
to prescripti communientur. Si que vero
puritate mentis intentant, & fervore spiritus
ita inculcerint, ut digna frequentiori & quo-
tidiana Sanctissimi Sacramentis perceptione
vider possint, id illis Superioribus permit-
tatur. Ita verbatim citatum Decretum, quod
tum alibi, tum apud Jos. Cardenas in Crisi
Theologica ad propositiones ab Innocencio XI.
damnatis, circa finem legi poterit.

56. Pro corone die scindunt i quod Inno-
centius XI. hanc inter alias, ordine 56. Pro-
positionem, sicut jacet, merito condemnave-

rit: *Frequens Confessio & Communio, etiam in his, qui gentiliter vivunt, est nota Prædestinationis.* Quamvis enim frequens Sacramentorum Confessionis, & Communionis, debita cum reverentia & devotione receptorum usus, rete-
mumur inter notas Prædestinationis
(id est, inter ea signa, ex quibus proba-
biliter five conjecturaliter colligi valet, ali-
quem coneturum esse aeternam Beatiitudi-
nem) prout ostendit, atque pluribus SS. Pat-
rum auctoritatis firmat. Hieremias Drexe-
lius Signo 3. Zodiaco: id tamen in gentiliter vi-
ventibus locum habere nequit. Quia tales,
hoc ipso, quod vivant gentiliter, accidunt
indisposito, & Sacramenta illa recipiunt fa-
cilege: atque ab absurdissimum illi dicere, fre-
quentem sacrilegum Sacramentorum receptio-
nem esse notam Prædestinationis; cum eo
amplius Divina offendant Majestas, quo
frequentius ejusmodi reiterantur Sacralegia.

TRACTATUS XI.

DE BENEFICIIS ECCLESIASTICIS, JURE PATRONATUS, ET DECIMIS.

Praesentium materiarum Tractatus ex professo quidem ad Jus Canonicum spectare videtur, ubi sub propriis Titulis tum de Ecclesiasticis Beneficiis, ac Jure Patro- natus, tum de Decimis, uberioris agi consuevit. Verun- man, quia circa primissima plures occurrere solent materie pra- dictarum, & Forum Conscientiarum respicientes, merito etiam in Theologia Morali discutiuntur, ne culpabilis corum ignoran- tia multorum peccatorum origo sit, & fomentum.

DISTINCTIO I.

De Beneficiis Ecclesiasticis, eorumque Collatione.

QUESTIO L

Quid, & quotplex sit Beneficium
Ecclesiasticum?

SUMMARIUM.

1. *Praefens materia, cur hic tradetur?*
2. *Beneficium generatum, quid? Quomodo in proprio sumatur?*
3. *Beneficium Ecclesiasticum, quid?*
4. *Tria in eo distinguuntur.*
5. *Quomodo sit jus perpetuum?*
6. *Eius Laius qd' in expax.*
7. *Debet confitiri auctoritate Ecclesie.*
8. *Beneficia Ecclesiastica majora, & mino-
ria,*
9. *Regularia, & Secularia,*
10. *Curata, & non curata, que?*
11. *Beneficia electiva, Patronata, & Col-
ativa, seu libera, que?*
12. *Beneficia patrimonialia, & non patrimo-
nialia?*
13. *Reipublicana Thesol. Metab.*

13. *Manuaria, seu revocabilia, & non ma-
nuaria, qua?*

14. *Dignitas, Personatus, & Officium, ad
diferant?*

15. *Strida quid sit Dignitas,*

16. *Personatus, &*

17. *Officium?*

2. *Beneficium generatum sumptum aliud
gaudium capientibus: quo modo com-
prehendit quodlibet Beneficium, tam Laicale,
quam Ecclesiasticum. In proprio ferme
est de foliis Beneficiorum Ecclesiasticis, que au-
thoritate Ecclesie sunt instituta, atque
conferri solet Clericis propter officia spi-
ritualia, & honestam corundem sustentatio-
nem, ne aliquoquin in opprobrium Ordinis
Clericis mendicare, vel negotiari cogantur;
similique, ut adimplatur illud Apo-
stoli 1. Corint. 9. Qui altari deserviunt, cum
alii partantur.*
3. *CONCL. I. Beneficium Ecclesiasticum, est
Co 3 jus*